

I Sygdomstilfælde ville Udgifterne falde aldeles forstjelligt og vilkaarligt, og disse bør derfor ikke følge Reglen i § 1 Lit. d, ligesom der ikke heller kan fastsættes nogen Tagt herfor.

§ 3 indeholder Hovedreglen om, at famtlige Udgifter i Strafferetspleien med Undtagelse af de udtrykelig nævnte skulle afholdes af Statskassen. Bederlaget for de i § 1 Lit. d ommeldte Anholdte samt Baretægts- og Straffanger er sat efter Gjennemsnittet af, hvad der ialtsald udenfor Kjøbenhavn nu medgaaer til den reglementerede Underholdning. Paa Grund af Stigen og Falden i Prisene maa dette Bederlag vel i Tidens Løb undergaa Forandringer, men Kommissionen har dog ikke anset for det for heldigt af denne Grund at indsætte en Revisionsklausul i Paragrafen, da det er meget muligt, at en Revision til den fastsatte Tid vilde vise sig unødvendig. Efter Kommissionens Mening turde det være det Retteste, at der først foreslaas en Forandring i Bederlaget, naar en virkelig Krang hertil maatte vise sig. Reglen om frugtommelige og diegivende Kvinder stemmer med Bestemmelsen i Straffelovens § 23 i Slutningen. Ved Paragrafens Indhold opretholdes iøvrigt selvsjælgelig det hele System af Regler, der gennem lange Tider har dannet sig baade med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Udgifter der ere at anse for Delinkventomkostninger og med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgifternes Størrelse, forsaavidt denne kan være Gjenstand for faste Regler. Et ikke ringe Spillerum er i saa Henseende ganske vist overladt Administrationen, særligt de i Strafferetspleien virkende Myndigheder. Men ved Lov at fastsætte nye Bestemmelser for Enkeltbederne i saa Henseende vil formentlig vise sig aldeles ugjærligt, naar ikke Strafferfølgningen, særligt den Virksomhed, som maa udfolbes til Efterpøring af Forbrydelser, skal indsnæves ved Baand, der kunne lægge de betænkelige Hindringer iveauen i mødende Tilfælde for en virksom og energisk Strafferetspleie.

Medens alle Befordringsudgifter i Delinkventfager i Kjøbstæderne henhøre til Delinkventomkostningerne, se Ranc. Circ. af 3die Februar 1829 og Justitsministeriets Skrivelse af 12te April 1849, er Befordring i Strafferetspleiens Tjeneste i Landjurisdiktionerne Amtsræiser, se Forordningen af 26de Juni 1844 § 4 Nr. 3 Litra a—c., § 4 Nr. 6, § 4 Nr. 7 Litra d—f. og § 4 Nr. 11 og 12. En Bestemmelse, som den i Udkastets § 5 er derfor nødvendig. Det bliver efter det ovenfor Bemærkede selvsjælgelig Statskassen, som maa bære Udgifterne til Befordring, hvad enten dette nu sker ved Betaling af Leien for Befordringen i det enkelte Tilfælde, eller der ydes Embedsmændene et aarligt Bederlag for selv at sørge for deres Befordring. Det kan imidlertid tænkes muligt, at der til visse Tider paa Aaret ikke paa Landet kan erholdes de pæbliffelig

forbundne Befordringsmidler, uden ialtsald med en urimelig høi Betaling, og Kommissionen har derfor anset det for nødvendigt at foreslaa, at Kjørsler og Budsendelser ved ribende Bud, som ere nødvendige i Strafferetspleiens Tjeneste, skulle, forsaavidt behørig Befordring eller Budsendelse ikke i betimelig Tid kunne faas for en passende Betaling, kunne fordres afgivne in natura efter Reglerne for Sognræiser, dog mod saadan Betaling af Statskassen, som Amtmanden skjønner at være passende.

I Kjøbenhavn udreder Kommunen alle Delinkventomkostninger og den største Del af de øvrige Omkostninger ved den kriminelle Retspleie mod et aarligt Tilskud af Statskassen, se Lov af 11te Februar 1863 § 17, jfr. Forordningen af 28de Februar 1845 § 25. Naar Kommissionen for Kjøbenhavns Bedkommende nu har troet at burde henvise Ordningen af de herhen hørende Forhold til en særlig Lov, ligger Grundten hertil ikke deri, at man har antaget, at de Grundsaetninger, som Forslaget opstiller for det øvrige Land, i og for sig skulde være uanvendelige for Kjøbenhavns Bedkommende. Navnlig har man ikke næret Tvivl om, at jo ogsaa Kjøbenhavn selv bør sørge for de i Forslagets § 1 Litra b. og c. omhandlede Udgifter samt med Hensyn til de i Litra d. omhandlede Udgifter være undergivet samme Forpligtelse som det øvrige Land, Alt saaledes, at Kjøbenhavn, som hidtil danner en egen Vigningskreds med Hensyn til de nævnte Udgifter. Forsaavidt derimod angaar de i § 1 Litra a. ommeldte Udgifter, gjøre de særlige Hensyn, som formentlig væsentlig have foranlediget det aarlige Tilskud af Statskassen isølge Lov af 11te Februar 1863 § 17 sig fremdeles gjældende, og hvad disse angaar, sauner Kommissionen, særligt henfjet til, at Politikrebsen for Kjøbenhavn skal udvides betydeligt, de nødvendige Forudsætninger til Bevarelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang Staten bør tilskyde til Polititudgifterne, et Spørgsmaal, som formentlig naturligt henvises til de Drøftelser og Forhandlinger, som maa gaa forud for den i Udkast til Lov om Domsmagtens Ordning § 107 bebudede særlige Lov.

Reglen i § 7, 1ste Stykke, stemmer med den gjældende Ret, se Reskript af 27de April 1739 § 2 og Reskript 29de Mai 1824, jfr. Ranc. Str. 3die August 1830, 1ste Oktober 1839 og Justitsministerens Skrivelse 20de Juni 1850. Forskrifterne med Hensyn til Regnskabsaflæggelse egne sig formentlig bedst til at ordnes ad administrativt Veie.

Ifølge Udkast til Lov om Strafferetspleien § 475 er den Sigtede, der findes skyldig, pligtig at erstatte det Offentlige de paaførte Udgifter. Som det fremgaaer af Paragrafens sidste Stykke, og som ogsaa udtalt i Motiverne hertil, kan her til imidlertid kun henregnes de Udgifter, der for-